

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa: **D.R.**, nar. X., štátny príslušník Macedónska, naposledy bytom S., zastúpený advokátom JUDr. B. B., H., proti odporcovi: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Úrad hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Nitra, Oddelenie cudzineckej polície PZ Nitra**, Kalvárska 2, Nitra, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu č. p. UHCP-NR-NR-AV-25-16/2010 zo dňa 16.10.2010 na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 44Sp/28/2010-22 zo dňa 10. januára 2011 takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trnave č.k. 44Sp/28/2010-22 zo dňa 10. januára 2011 **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie .

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Trnave rozsudkom uvedeným vo výroku, potvrdil rozhodnutie *č. p. UHCP-NR-NR-AV-25-16/2010 zo dňa 16.10.2010*, ktorým odporca podľa § 62 ods. 1 písm. c/ zákona č. 48/2002 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len zákon o pobyte cudzincov) zaistil dňom 16.10.2010 navrhovateľa na čas nevyhnutne potrebný, najviac na 6 mesiacov a podľa § 62 ods. 4 zákona navrhovateľa umiestnil v Útvare policajného zaistenia Medveďov.

Krajský súd v dôvodoch rozhodnutia uviedol, že preskúmaním napadnutého rozhodnutia ako aj konania, ktoré mu predchádzalo a viedlo k vydaniu rozhodnutia o zaistení zistil, že zo strany policajného orgánu (odporcu) došlo k riadnemu, zákonnému postupu, k získaniu dostatočných podkladov pre vydanie takéhoto rozhodnutia a k vydaniu správneho a dostatočne odôvodneného

rozhodnutia. Z obsahu spisu zistil, že navrhovateľ bol v minulosti viackrát právoplatne odsúdený za úmyselné trestné činy, pričom mu bol uložený aj trest vyhostenia, ktorého existencia je predpokladom na realizáciu zaistenia cudzinca podľa § 62 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov.

K námietke navrhovateľa, že zaistením jeho osoby došlo k porušeniu čl. 15 ods. 1 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/115 ES, krajský súd uviedol, že uvedený článok nevymedzuje taxatívne dôvody, pre ktoré je možné zaistiť štátneho príslušníka tretej krajiny, ale uvádza najmä dva dôvody (ktoré sa najčastejšie vyskytujú v praxi) a to existenciu rizika úteku, resp. že sa dotknutý štátny príslušník tretej krajiny vyhýba alebo bráni procesu prípravy na odsun.

Podľa krajského súdu skutočnosť, že pobyt navrhovateľa na slobode z hľadiska neustále páchajúcej trestnej činnosti ohrozuje verejnú bezpečnosť nášho štátu (dopúšťa sa závažnej drogovej činnosti) ako aj to, že navrhovateľ nemá na území SR bydlisko, na ktorom sa pravidelne zdržiava, je dostatočným dôvodom na zaistenie pre výkon trestu vyhostenia. Námietky navrhovateľa týkajúce sa skutočnosti, či sú v súčasnej dobe splnené podmienky vyhostenia podľa zmluvy o readmisii súd neskúmal, pretože ako uviedol, tieto námietky sa týkajú samotného vyhostenia, ktoré nie je predmetom tohto prieskumného konania.

Krajský súd napokon uviedol, že preskúmaním rozhodnutia odporcu bolo zistené, že predmetné rozhodnutie neobsahuje dátum jeho vydania. Ide však len o nedostatok formálnej náležitosti rozhodnutia, ktoré navyše navrhovateľ v odvolaní nenamietal a tento nedostatok je možné odstrániť postupom podľa § 47 ods. 4 Správneho poriadku.

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ včas odvolanie, ktorým žiadal napadnutý rozsudok súdu zmeniť tak, že rozhodnutie odporcu navrhol zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Navrhovateľ namietal nesprávne skutkové zistenie a nesprávne právne posúdenie veci napadnutým rozsudkom, ktoré je spôsobené tým, že súd neposudzoval správnosť rozhodnutia o zaistení podľa ustanovenia ktorého bolo vydané, teda podľa § 62 ods. 1 písm. c/ zákona o pobyte cudzincov, ale posudzoval jeho správnosť či nesprávnosť podľa § 62 ods. 1 písm. a/ zákona o pobyte cudzincov, podľa ktorého však k zaisteniu nedošlo. Navrhovateľ vyčítal súdu, že v odôvodnení svojho rozsudku sa sústredil na zdôvodnenie, že policajť oprávnené zaistil cudzinca na „účel vyhostenia“, teda účel uvedený v ustanovení § 62 ods. 1 písm. a/, podľa ktorého ale odporca navrhovateľa nezaistil.

Na druhej strane si podľa navrhovateľa súd nesplnil svoju povinnosť preskúmať rozhodnutie z hľadiska zistenia, či došlo k jeho zaisteniu oprávnene a to pre účel, aký je uvedený v napadnutom rozhodnutí o zaistení. Z uvedeného došlo podľa navrhovateľa i k porušeniu jeho práva preskúmať rozhodnutie podľa obsahu opravného prostriedku a v jeho rámci.

Navrhovateľ zdôraznil, že opravný prostriedok podal z dôvodov, s ktorými sa súd nevysporiadal a to, preskúmanie rozhodnutia z hľadiska správnej aplikácie ustanovenia § 62 ods. 1 písm. c/ zákona o pobyte cudzincov. Navrhovateľ uviedol, že opravný prostriedok odôvodnil obavou z porušenia zákona v tom, že tvrdil, že použitie tejto právnej normy je nezákonné z dôvodu, že nie je možné konanie o návrate navrhovateľa, a to z dôvodu, že v rozhodnutí o zaistení sa konštatuje zdôvodnenie zaistenia pre účel „vrátenia“ článkom 3 ods. 3 dohody medzi Európskym spoločenstvom a bývalou juhoslovanskou krajinou Macedónsko o readmisii osôb bez povolenia na pobyt, L 334/7 zo dňa 19.12.2007, podľa ktorého „Bývalá juhoslovanská republika Macedónsko tiež prijme na žiadosť členského štátu na svoje územie bývalých príslušníkov Socialistickej federatívnej republiky Juhoslávie, ktorí nenadobudli žiadnu inú štátnu príslušnosť a ktorých miesto narodenia a miesto pobytu bolo 28. septembra 1992 na území Bývalej juhoslovanskej republiky Macedónsko“.

Podľa názoru odporcu boli splnené podmienky tejto dohody o readmisii osôb, navrhovateľ sa však domnieval, že zaistenie takýto účel nemá a vysvetlil to v opravnom prostriedku argumentáciou majúcou podľa jeho názoru oporu v uvedenej dohode.

Ide predovšetkým o jeho tvrdenie, že nemá štátne občianstvo, z ktorého dôvodu mu bol udelený tolerovaný pobyt, pričom dôvody udelenia a následne niekoľkonásobného predĺženia tolerovaného pobytu na území SR sa ani v deň zaistenia nezmenili. Poukázal na to, že dohoda o readmisii s Macedónskom nadobudla platnosť 1.1.2008, teda 10 rokov potom, ako sa navrhovateľ zdržiaval na území SR nepretržite. Podľa týchto skutočností, by sa potom podľa čl. 3 ods. 2 písm. b/ readmisná povinnosť neuplatnila, pretože podľa uvedenej dohody readmisná povinnosť v odseku 1 čl. 3 sa neuplatňuje ak, žiadajúci členský štát udelil štátnemu príslušníkovi tretej krajiny alebo osobe bez štátnej príslušnosti vízum alebo povolenie na pobyt pred vstupom na jeho územie alebo po vstupe naň.

Navrhovateľ ďalej poukázal na to, že ďalšou prekážkou postupu v zmysle readmisnej dohody je márne uplynutie lehoty (podľa čl. 10 ods. 1 dohody).

Podľa navrhovateľa prekážka readmisie teda nie je len v tom, že mu SR udelila povolenie na pobyt, konkrétne tolerovaný a tento mu niekoľko krát predĺžila, ale i v márnom uplynutí lehoty na podanie žiadosti povinnej strane. Navrhovateľ vyjadril v tejto súvislosti vážne pochybnosti o tom, že takéto konanie prebieha, pretože žiadne úkony na výkon vrátenia predpokladané v dohode, s ním neboli robené a to ani v čase od zaistenia do podania predmetného odvolania.

Keďže mu bol udelený tolerovaný pobyt, nevzťahuje sa na neho readmisný dôvod a ak bola zistená neoprávnenosť jeho pobytu ako cudzinca bez štátnej príslušnosti, žiadosť o prevzatie cudzinca bolo možné predložiť povinnej strane len do jedného roka.

Navrhovateľ vyčítal krajskému súdu, že sa týmito námietkami nezaoberal a naopak nahrádzal rozhodnutie odporcu, keď vymenil zákonné dôvody, pre ktoré mal odporca rozhodnúť o zaistení navrhovateľa (namiesto § 62 ods. 1 písm. c/ písmenom a/).

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa vyjadril tak, že podľa jeho názoru opodstatnenosť zaistenia naďalej trvá a vyjadriť sa k odvolaniu nepovažuje za potrebné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel jednomyselne (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z.) k záveru, že rozsudok krajského súdu je potrebné zrušiť.

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie odporcu o zaistení navrhovateľa podľa § 62 ods. 1 písm. c/ zákona o pobyte cudzincov, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa v opravnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Odporca zdôvodnil rozhodnutie o zaistení navrhovateľa splnením podmienok dohody medzi Európskym spoločenstvom a Bývalou juhoslovanskou republikou Macedónsko o readmisii osôb bez povolenia na pobyt v zmysle čl. 3 ods. 3 zo dňa 19.12.2007 č. L334/7. Podľa odporcu účastník konania vstúpil a zdržiaval sa neoprávnene na území SR od roku 1997. Počas pobytu sa opakovane

dopúšťal protiprávnych konaní za ktoré bol právoplatne odsúdený a bol mu uložený trest vyhostenia. (rozsudkom OS Bratislava V sp. zn. 2T83/05 zo dňa 20.9.2005 odsúdený k trestu odňatia slobody v trvaní troch rokov nepodmienečne z dôvodu nedovolenej výroby a držania omamných a psychotropných látok, jedov prekursorov a zároveň mu bol uložený trest vyhostenia z územia SR. V odvolacom konaní dňa 6.4.2005 KS v Bratislave uznesením sp. zn. 3To 178/05 zamietol odvolanie účastníka konania rozsudok OS Bratislava v nadobudol právoplatnosť dňa 6.12.2005. Z výkonu trestu bol prepustený 21.8.2008. Rozsudkom OS Bratislava II sp. zn. OT/106/2010 bol uznaný vinným za prečin krádeže a bol mu uložený trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov. Rozsudok nadobudol právoplatnosť 24.5.2010. Z výkonu trestu bol prepustený dňa 16.10.2010.) V rámci súdnych konaní v úradných výpovediach uvádzal, že bol štátnym príslušníkom Macedónska, narodil sa na území Macedónska a mal trvalé bydlisko na adrese J..

Vzhľadom na uvedené boli podľa odporcu naplnené dôvody pre zaistenie podľa § 62 ods. 1 písm. c/ zákona o pobyte cudzincov.

Navrhovateľ v opravnom prostriedku proti rozhodnutiu odporcu namietal, že odporca vydal rozhodnutie o jeho zaistení v rozpore so zákonom, namietal, že zistenie skutkového stavu, z ktorého vychádzalo správne rozhodnutie je v rozpore s obsahom spisov a napokon vyčítal odporcovi nepreskúmateľnosť jeho rozhodnutia pre nezrozumiteľnosť.

Z rozhodnutia podľa navrhovateľa nie je zistiteľné, či SR dala Macedónsku žiadosť podľa čl. 3 ods. 3 Dohody o readmisii, na ktorú sa odvoláva odporca, rozhodnutie nie je preskúmateľné ani z hľadiska toho, či takéto konanie vôbec prebieha a ako zaistenie splní účel, teda vykonanie vrátenia cudzinca bez štátnej príslušnosti na územie Macedónska.

Navrhovateľ vyjadril presvedčenie, že zaistenie takýto účel nemá.

Navrhovateľ poukázal na to, že nemá štátne občianstvo, z ktorého dôvodu mu bol udelený tolerovaný pobyt, pričom dôvody udelenia a následne niekoľkonásobného predĺženia tolerovaného pobytu na území SR sa ani v deň zaistenia nezmenili. Poukázal na to, že dohoda o readmisii s Macedónskom nadobudla platnosť 1.1.2008, 10 rokov potom, ako sa navrhovateľ zdržiaval na území SR nepretržite.

Podľa týchto skutočností, by sa potom podľa čl. 3 ods. 2 písm. b/ Dohody o readmisii readmisná povinnosť neuplatnila, pretože podľa uvedenej dohody readmisná povinnosť v odseku 1 čl. 3 sa neuplatňuje ak, žiadajúci členský štát udelil štátnemu príslušníkovi tretej krajiny alebo osobe bez štátnej príslušnosti vízum alebo povolenie na pobyt pred vstupom na jeho územie alebo po vstupe naň.

Navrhovateľ ďalej poukázal na to, že ďalšou prekážkou postupu v zmysle readmisnej dohody je márne uplynutie lehoty (podľa čl. 10 ods. 1 dohody).

Podľa navrhovateľa prekážka readmisie teda nie je len v tom, že mu SR udelila povolenie na pobyt, konkrétne tolerovaný a tento mu niekoľko krát predĺžila, ale i v márnom uplynutí lehoty na podanie žiadosti povinnej strane. Navrhovateľ vyjadril v tejto súvislosti vážne pochybnosti o tom, že takéto konanie prebieha, pretože žiadne úkony na výkon vrátenia predpokladané v dohode, s ním neboli robené a to ani v čase od zaistenia do písania predmetného odvolania.

Keďže mu bol udelený tolerovaný pobyt, nevzťahuje sa na neho readmisný dôvod a ak bola zistená neoprávnenosť jeho pobytu ako cudzinca bez štátnej príslušnosti, žiadosť o prevzatie cudzinca bolo možné predložiť povinnej strane len do jedného roka.

Navrhovateľ napokon v opravnom prostriedku poukázal na čl. 15 ods. 1 Smernice Európskeho parlamentu a rady 2008/115//ES zo dňa 16.12.2008, pričom podľa jeho názoru z rozhodnutia nie je zrejmé, ako sa bráni odsunu alebo ho marí, ako správny orgán zistil riziko úteku. Zdôraznil, že nemá v úmysle opustiť SR, naopak viackrát bol žiadateľom o azyl, kde vysvetľoval dôvody svojej žiadosti o ochranu, až do nástupu výkonu trestu odňatia slobody spolupracoval s orgánmi polície, dostal tolerovaný pobyt, osobne predkladal žiadosti na polícii a nijako sa nevyhýbal pri riešení pobytu spolupráci s políciou.

Na základe uvedeného navrhol, aby krajský súd rozhodnutie odporcu zrušil v celom rozsahu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Úlohou krajského súdu bolo v danej veci preskúmať rozhodnutie odporcu v rozsahu dôvodov uvedených v opravnom prostriedku (§ 250j ods. 1 OSP). Konanie v správnom súdnictve je totiž ovládané dispozičnou zásadou, znamenajúcou, že súd preskúmava napadnuté rozhodnutie len v medziach a v rozsahu určenom v opravnom prostriedku.

Z opravného prostriedku musí byť zrejme v ktorých častiach a z akej stránky má súd napadnuté rozhodnutie skúmať, a to aj s poukazom na konkrétne skutočnosti, z ktorých vyvodzuje tvrdenie o porušení zákona (procesného, resp. hmotného).

Z ustanovenia § 249 ods. 2 OSP (použitie ktorého v konaní podľa 3. hlavy vyplýva z ust. § 250 I ods. 2 OSP) vyplýva, že navrhovateľ je povinný ním videné dôvody nezákonnosti napadnutého rozhodnutia explicitne v opravnom prostriedku uviesť a vymedziť tak rozsah súdnej kontroly rozhodnutia správneho orgánu. Tieto jednotlivé tvrdenia tvoria vlastnú podstatu bodov opravného prostriedku, ktorými je súd viazaný.

Z opravného prostriedku vyplynulo, že navrhovateľ jasne a zrozumiteľne v opravnom prostriedku uviedol, v čom vidí nesprávnosť a z toho plynúcu nezákonnosť rozhodnutia odporcu. Poukázal na to, že rozhodnutie odporcu trpí takými vadami, ktoré spôsobujú jeho nepreskúmateľnosť pre nezrozumiteľnosť a zistenie skutkového stavu je nedostatočné na posúdenie veci.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že krajský súd považoval skutkové zistenia správneho orgánu za správne pričom pre záver o zákonnosti rozhodnutia postačovalo pre krajský súd zistenie, že navrhovateľ bol v minulosti viackrát právoplatne odsúdený za úmyselné trestné činy, pričom mu bol uložený aj trest vyhostenia, ktorého existencia je predpokladom, na realizáciu zaistenia cudzinca podľa § 62 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov. Z rozhodnutia krajského súdu je zrejme, aj s poukazom na citáciu ustanovenia § 62 ods. 1 písm. a/ zákona o pobyte, že krajský súd posudzoval zákonnosť napadnutého rozhodnutia z iného právneho dôvodu, než rozhodoval odporca, pričom navrhovateľovi vo svojom rozhodnutí nedal odpoveď na žiadnu z podstatných námietok týkajúcich sa nezákonnosti a nesprávnosti postupu a rozhodnutia odporcu z pohľadu

odporcom aplikovaného právneho dôvodu, ktorým došlo k zaisteniu navrhovateľa, a to podľa § 62 ods. 1 písm. c/ zákona o pobyte cudzincov.

Krajský súd reagoval len na jednu z viacerých námietok navrhovateľa, a to na námietku, že zaistením navrhovateľa došlo k porušeniu čl. 15 ods. 1 Smernice Európskeho parlamentu a rady 2008/115//ES zo dňa 16.12.2008. Túto námietku vyhodnotil ako nedôvodnú.

Záver krajského súdu o správnosti skutkových zistení a zákonnosti napadnutého rozhodnutia odporcu, vzhľadom k tomu, že sa nevysporiadal s podstatnými námietkami navrhovateľa, (týkajúcimi sa neexistencie readmisného dôvodu, keďže mu bol udelený tolerovaný pobyt ako aj prekážkou postupu v zmysle readmisnej dohody z dôvodu márneho uplynutia lehoty podľa čl. 10 ods. 1 Readmisnej dohody), nezaujal k nim žiadne stanovisko, sa javí ako predčasný.

Vzhľadom k tomu, že z rozsudku krajského súdu nie je možné identifikovať, ako krajský súd k záveru o zákonnosti rozhodnutia odporcu dospel, keď zákonnosť rozhodnutia o zaistení posudzoval podľa § 62 ods. 1 písm. a/ zákona o pobyte cudzincov, teda podľa ustanovenia ktorého rozhodnutie nebolo vydané a podľa ktorého k zaisteniu navrhovateľa nedošlo, pritom zákonnosť z pohľadu ust. § 62 ods. 1 písm. c/ zákona o pobyte cudzincov, neposudzoval, čím sa stal rozsudok krajského súdu nepreskúmateľným.

Uvedený záver krajského súdu totiž nevypovedá nič o úvahách na základe ktorých dospel k záveru a správnosti a zákonnosti rozhodnutia odporcu pri jeho hodnotení dostatočnosti skutkových podkladov najmä s poukazom na vznesené námietky navrhovateľa, ktoré podľa názoru odvolacieho súdu zostali zo strany krajského súdu nepovšimnuté.

Krajský súd bol totiž viazaný rozsahom dôvodov, ktoré navrhovateľ uplatnil v opravnom prostriedku a nič mu nebránilo v tom, aby aproboval skutkové zistenia, z ktorých vychádzal odporca. Z ustanovenia § 250i ods. 1 OSP síce nevyplýva povinnosť súdu vykonať navrhované dôkazy, z rozhodnutia súdu však musí byť zrejmé, ako sa s takýmto návrhom účastníka konania na vykonanie dôkazov vysporiadal a prečo vykonanie navrhovaného dôkazu nepovažoval za potrebné.

V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že súd pri svojom rozhodovaní nesmie byť obmedzovaný v skutkových otázkach len tým, čo zistil správny orgán, a to ani čo do rozsahu vykonaných dôkazov, ani ich obsahu najmä z hľadiska závažnosti, zákonnosti a pravdivosti. Súd teda celkom samostatne hodnotí správnosť a úplnosť skutkových zistení učených správnym orgánom a ak pri tom zistí skutkové či procesné právne nedostatky, môže reagovať jednak tým, že uloží správne orgánu ich odstránenie, nahradenie či doplnenie, resp. zväži, či tak učiní sám.

Týmto požiadavkám, však postup krajského súdu v predmetnej veci nezodpovedá.

V danom prípade bol krajský súd viazaný rozsahom a dôvodmi opravného prostriedku, a pri dodržaní tejto zákonnej zásady sa mal týmito dôvodmi zaoberať a zaujať k nim stanovisko, najmä z toho pohľadu, či uvedené námietky sú spôsobilé vyvolať pochybnosti o správnosti skutkových zistení a z toho plynúcu namietanú nezákonnosť rozhodnutia odporcu.

V tejto súvislosti Najvyšší súd Slovenskej republiky dáva do pozornosti Uznesenie Ústavného súdu SR č. IV.ÚS 378/08-55 zo dňa 16.12.2008, v ktorom ústavný súd uviedol, že v zmysle svojej judikatúry považuje za protiústavné aj arbitrálne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého odvolacieho rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

Pretože napadnuté rozhodnutie krajského súdu nedáva odpoveď na podstatné otázky nastolené navrhovateľom, a to na namietané vady rozhodnutia, ktoré spôsobujú jeho nepreskúmateľnosť pre nezrozumiteľnosť a namietanie zistenia skutkového stavu, ktoré je nedostatočné na posúdenie vecí, na viac nie je dostatočne odôvodnené na základe jeho vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, pričom odvolací súd nie je oprávnený ani povinný tieto postupy a hodnotenia nahrádzať, pretože takýmto postupom súdu by sa odňala možnosť konať pred súdom, dospel odvolací súd k potrebe zrušenia rozsudku krajského súdu.

Podľa § 212 ods. 3 OSP na vady konania pred súdom prvého stupňa prihliada odvolací súd, len ak mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Podľa § 212 ods. 4 OSP odvolací súd môže rozhodnutie súdu prvého stupňa zrušiť, aj keď sa navrhuje zmena, a naopak.

Podľa § 221 ods. 1 písm. f/ OSP súd rozhodnutie zruší, len ak účastníkovi sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Vzhľadom k tomu, že krajský súd sa námietkami navrhovateľa uplatnenými v opravnom prostriedku nezaoberal, odňal navrhovateľovi možnosť konať o uplatnených námietkach pred súdom.

Na základe uvedeného odvolací súd podľa citovaných ustanovení § 221 ods. 1 písm. f/ OSP napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, s tým, že úlohou krajského súdu v ďalšom konaní bude sa týmito námietkami podrobne zaoberať.

O trovách odvolacieho konania Najvyšší súd Slovenskej republiky nerozhodol, pretože o trovách odvolacieho konania podľa § 224 ods. 3 OSP rozhodne súd prvého stupňa v novom rozhodnutí o veci.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 17. mája 2011

JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Ľubica Kavivanovová